

Något om Hangö Manskör

Ur Hangötidningen 22.4.1947

Jubilaren är en livshungrig kör.

I anledning av Hangö Manskörs 20-årsjubileum, som celebrerades med en festkonsert på lördagen, har en av körmedlemmarna berättat för tidningen, om den livaktiga körens verksamhet under de två senaste decennierna. Hangö Manskör bildades som en kamratkvartett inom Hangö Blandade Kör hösten 1926. I ledningen ställde sig prokuristen John Nyberg och det var meningen att kören skulle medverka vid samkväm och dylikt för att därmed få större omväxling i programmen. Kvartetten förkovrades och då jag vidpass 5 år efter starten anslöt mig till densamma hade den allredan antagit karaktären av en regelrätt manskör – medlemsantalet hade då fördubblats och var uppe i dryga 20-talet.

Ända till år 1933 höll sig sångarnas antal tämligen konstant vid denna siffra. Någon traktan efter att nämnvärt utöka detta antal kunde man inte spåra hos grundläggaren till Hangö Manskör. Han nöjde sig med att skapa en liten homogen sångartropp, där harmoni i kamratskap och körklang betydde mest. Och däri lyckades han även. Med ett visst vemod drar sig "veteranerna" från dessa dagar till minnes de trevna sitsarna i stadskällaren. Den tiden sjöng kören ogenerat i timtal med små, små pauser, men sällan samma sång två gånger. Men då var inspirationen även en annan. Då kunde ännu ägaren till en vanlig börs slå sig till ro framför mocca och avec.

Sistnämnda år flyttade J. Nyberg från orten. Följande år övertog läraren B. Pettersson ledningen av kören för att år 1935 överlämna den åt dir. Sune Carlsson. Så småningom övervann kören det förlamande tillståndet i

vilket den råkat vid J. Nybergs bortflyttning. Dir. Sune Carlsson satte djupa spår i körens historia under de två år kören hann profitera av hans eminenta ledarförmåga.

Arbetet stabiliserades, styrelse valdes, medlemsmatrikel uppgjordes o. notbibliotek iordningsställdes och kompletterades på ett mycket kännbart sätt. Snart var kören en högst officiell korporation, vilken egenskap ytterligare befästes under mag. J. Svenssons ledning. Men så kom kriget. Och i likhet med alla andra Hangö-föreningar skingrades även H.M. för alla vindar. Verksamheten nedlades tillsvidare och med de små medel som kören förfogade över, uppmuntrades den blandade körsången i huvudstaden.

I och med återflyttningen aktualiserades körarbetet på nytt. På grund av det nomadliv fritt från kulturella omsorger – som hangöbon vant sig vid o. till följda av hans arbete med att iståndsätta hemmet, ville tiden inte förslå till ideella strävanden – det drog ihop sig till schismer och år 1945 var man beredd att helt och hållet offra manskören på Blandade körens altare, för att åtminstone rädda den sistnämnda från sotdöden. Detta tilltag stötte likväl på patrull och genom avtvingade löften om större intresse från medlemmarnas sida rullade kvarnen vidare. En energisk värvning av sångare vidtog, inseende det försvagande i att upprätthålla två manskörer anslöt sig en del av brandkårens sångare hösten 1946 till kören, som dock gjorde en stor förlust genom att dess högt skattade och skickliga dirigent, magister John Svensson flyttade från orten.

I denna brydsamma situation vände man sig till musikkapten Alfred Holm med anhållan om att denne skulle åtaga sig dirigentskapet. Det visade sig vara ett lyckligt steg, ty medlemsantalet har starkt ökat och kören räknar vid sitt 20-års jubileum närmare 40 sångare. Nyrekryteringen har varit kraftig och intresset stort, ehuru inövandet av nya sånger helt visst mången gång hårt frestat tålamodet.

Vid en blick tillbaka slår det betraktaren, fortsatte den talande, att Hangö Manskör haft en hel del motigheter att bekämpa under sin tillvaro. Kanske har en god del av svårigheterna bottnat i det kärva, kortnästa och smått folkilskna material Hangöbon synes vara gjord av. Manskören lever dock i alla fall och med den kvartettsången på udden. Kören synes ha anammat sin lystringssång: "... aldrig svikta, aldrig flaggan stryka..."
